

„Káprázatos és megrendítő olvasmány...” – *EW.com*

How to Make Friends with the Dark

így lett barátom a sötétség

fine
selection

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

KATHLEEN GLASGOW

KATHLEEN GLASGOW

How
to Make
Friends With
the Dark

így lett barátom a sötétség

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Elötte

VÉLETLENÜL TALÁLOM MEG A SZÁMLÁKAT egy kupac fehérnemű alatt az anyámmal közös komódunk fiókjában. Tiszta zokni helyett nagy stósz boríték akad a kezembe, rajtuk *Sürgős, Utolsó felszólítás, Azonnali kapcsolatfelvétel* feliratok.

A szívem hangosan dübörögni kezd. Nem vagyunk eleresztve, sosem voltunk, de mindig kijöttünk abból, amit anyu a megyei Könyvkocsival keresett, meg amikor besegített Bonita napközijében. Nyáron majd ott lesz a Lekvármobil is, de az egy másik történet.

Az ember akkor rejteget dolgokat a fiókjában, ha *aggódik*.

Anya tegnap reggel óta a kanapén fekszik fekete-piros gyapjútakaróba gubózva, a fejfájását próbálja kialudni.

– Anya! – szólok hangosan. – *Anyu!*

Semmi válasz. Felnézek a csálé órára a falon. Negyven perc múlva kezdődik a fakultatív óra.

Anya azt szokta mondani, hogy mi ketten egy „olajozott, tetszetős, illatos gépezet” vagyunk. De szükségem volt a gépezetem másik felére, muszáj volt csipognia és zúgnia, meg az összes többit, amit az anyukák szoktak. Ha ő nincs, semmim sincs. Nálunk nem olyan a helyzet, mint a barátnőmnél, Sütinél, aki mindkét szülőjével és az

egyik nagybátyjával lakik együtt. Ha anya beteg vagy nincs jól, akkor én cseszhetem, se segítségem, se társaságom.

Se fuvarom a suliba.

– Anya! – kiáltom olyan hangosan, amennyire csak bírom, szinte kiszakad bele a torkom. A számlákat visszagyűröm a fehérneműk alá, és az előszobába indulok.

A kiabálás működött. Anyám felül, a gypajútakaró gyűrötten hever a földön.

– Neked is jó reggelt! – motyogja álmosan.

Rövid haja az egyik oldalon összetapadt, a másik oldalon égneq áll. Körülnéz, mintha azt sem tudná, hol van, mintha úrlény lenne, aki csak most pottyant bele ebbe a furcsa, földi világba.

Pislog egyet, kettőt, hármat, majd megszólal:

– Tiger, kincsem, légy olyan jó, hozz nekem egy kávé!

– Nincs kávé. – A legjobb őrmesterhangomat veszem elő.

Egy *kicsit* muszáj gonoszkoznom. Mármost *könyörgöm!* Úgy néz ki, igen szorult helyzetbe kerültünk, ráadásul van így is elég dolog, például *Kai*, ami lyukat éget az agyamba. Fontos lenne, hogy az anyuka-funkciók működjenek.

– Nincs *semmi* – folytatom. – Csak mogyoróvaj. Hozhatok egy nagy, gőzölgő bögre forró mogyoróvajat.

Anya elmosolyodik, ami a halálom, mert nem bírok ellenállni, és minden, amit a stósz befizetetlen számláról mondhattam volna, szimplán kirepül az ablakon. Minden megoldódik. Minden rendben lesz, mint mindig.

Újra csipoghatunk és zúgathatunk együtt.

Anya felkel, és a piros kávéfőző felé indul. A kávé az anyám káros szenvedélye. Meg persze a cigi, akármennyit is nyúzza Bonita meg Süti, hogy milyen gusztustalan és amúgy halálos is. Amikor kicsi

voltam, mindig felkeltem hajnalban, hogy játsz hassak vele, csak *vele*, mielőtt oviba rángatott, de mindig meg kellett várnom, hogy megigya az első bögre kávéját, és elszívjon egy cigit. Kínszenvedés volt megvárni, amíg az a hülye gép kiköhög egy adagot, miközben a kezemben már viszketett a legó vagy a marokkó pálcikák.

Anya hatalmasat sóhajt.

– Francba! – mondja. – Kincsem! Most már ideje lenne összekapnom magam, mi? – A mosogatónál áll, megpróbálja megnyitni a csapot, de nem jön semmi. – A víz még mindig vacakol? Reméltem, hogy csak rossz álmom. – A csap felé biccent.

– Pacheco nem veszi fel – válaszolom. Mr. Pacheco a főbélő, annak pedig nem a legjobb.

– Akkor gondolom ezt is el kell ma intéznem – motyogja.

Hallgatok. A számlákról beszél? Vajon én tudnék...

Anya felém nyújtja a karját.

– Gyere ide kincsem! Gyere! Ide hozzám.

Olyan gyorsan szaladok, hogy majdnem hasra esem a kopott gyapjúszőnyegen a padlón, és nekirepülök, az arcom a kulcscsontja alatt landol. Az ajka a fejem tetejét érinti.

Anya remeg. Az inge nedves, mintha izzadt volna. Biztosan nagyon vágyik egy cigire.

– Sajnálom – suttogja a hajamba. – Nem tudom, mi történt. Micsoda fejfájás! Bonita elmegy, a napközi bezár. Én csak... sok volt egyszerre, és gondolom, nem bírtam a feszekót. Vacsoráztál egyáltalán tegnap este?

Egy adag zöldcitrom-ízű zselépu dingot ettem, és már kopog a szemem az éhségtől, de nem árulom el neki. Csak még jobban hozzá bújok.

Az anyám elhúzódik és felnevet.

– Grace – szól. A valódi nevem hallatán összerándulok. – Gracie, mintha már kezdenéd kinőni ezt a pizsifelsőt, bogaram.

Védekezően lejjebb húzom a pólóm szélét, majd összefonom a karom a mellkasomon.

Anya felsóhajt. Tudom, mi következik, úgyszólván bekészítem a *kit érdekel* arcom.

– Tiger – mondja határozottan. – Gyönyörű lány vagy. Csak ugrat talak, tudom, nem kellett volna. Sosem szabad elrejtened *önmagad*. Varázslatos nővé érsz. Ne szégyelld!

Varázslatos. Bonitával együtt rá vannak kattanva a megerősítésekre. Süti azt szokta mondani, hogy az életük célja Jobb Lányt Nevelni, Mint Ők Voltak.

– Tudod – magyarázta egyszer –, az ő anyjuk valószínűleg túródiétára fogta őket a szalagavató előtt, és figyelmeztette őket, hogy szorítsák össze a térdüket a fiúk körül.

A szememet forgatva felnyögök.

– Neked *muszáj* ezt mondanod – felelem. – Az anyám vagy. Benne van a munkaköri leírásodban.

Az arca ellágyul, mire rögtön büntudatom támad. Egyszer hallottam, hogy azt mondja Bonitának:

– Próbálok Tigernek elmondani azokat a dolgokat, amiket én sosem hallhattam, érted, mire gondolok?

Azóta is próbálok megfejtetni, hogy mi lehet az, amit ő sosem hallhatott. Mert a korábbi, nem-anyu, gyerekéletről mélyen hallgat. A szülei egyetemista korában meghaltak, és nem szeret róluk beszélni.

Anya kotorászni kezd a konyhaszekrényekben, és valamilyen csoda folytán valamelyikben talál egy magányos doboz kólát, pedig tegnap este mindent átkutattam valami ehető után. Hosszan, hálásan kortyol, majd megröli a száját. A táskájában cigarettát keres.

– Menj öltözni, Tiger! Kiteszlek a sulinál, aztán rengeteg mindent kell elintéznem. Ütős napunk lesz, megígérem. Kaja, Pacheco, minden, ami a csövön kifér. Pótolom, amivel elcsúsztam, rendben?

– Rendben.

Anya a hátsó udvarba indul cigizni, én pedig rohanok a szobámba, ahol aztán kétségbeesetten igyekszem valami vállalhatót találni a leginkább vállalhatatlan ruhákkal teli szekrényemben. Anyám szerint az út szélén hagyott dobozokból ruhákat szerezni kreatív, szórakoztató, izgalmas és környezetbarát megoldás („Ami az egyiknek szemét, az a másiknak kincs!”), nem pedig a sovány pénzügyi helyzetünk következménye, de néha azért nagyon szeretnék úgy suliba menni, mint az összes többi lány, mondjuk jóganaciban és pólóban, cuki kis pántos szandállal, ami kiemeli a rózsaszínre lakkozott lábkörmeimet. Ehelyett általában úgy nézek ki, mint akiről megfélekedett az idő, régi ruhákban, amik leginkább... *régi ruháknak* tűnnek.

Magamra rángatok egy szoknyát és egy kopott pólót, majd baseballsapkát nyomok a fejembe, mert a zuhanyból folyó víz is kezd gyanús lenni, úgyhogy a zuhanyzás kizárva. Úgy mosok fogat a fürdőszobában, mint valami démon, és vizet fröcskölök az arcomra.

Aztán a megszokott rutinom szerint legalább három másodpercig hagyom magam elgondolkodni: Ki a bánat ez? Ő vajon honnan jött?

Mert a sötét, egyenes hajam semmiben sem hasonlít anyám rövid, szőke tincseire. A szeplőim sárfoltoknak tűnnek az ő krémfehér, hibátlan arcbőre mellett.

Annyi mindent örököltem Tőle, Akit Nem Nevezünk Nevén! Anynyira sok részemem nem ismerem.

De itt vagyok, és egyelőre működésre kell bírnom az anyám, el kell jutnom a suliba, túl kell élnem a fakultatív órát és a kis heti ötnapos szarvihart, amit én csak „Lupe Hidalgo Horrorházának” hívok,

ami aztán, ha egy darabban megúszom, eljuttat a biológiaóráig és Kai Hendersonig, akinek már a gondolatára is úgy kalapál a szívem, mint valami ostoba, epekedő dob, és akiről többek között beszélnem kell az anyámmal.

A kocsiban anyu a rádió kapcsolójával babrál. Kezdek csillagokat látni az éhségtől, úgyhogy a hátizsákom aljáról kikaparok néhány mentolos cukorkát. A ráragadt szöszben és porban talán van annyi kalória, amivel kihúszom ebédig.

Nagyban szopogatom a cukrot, amikor megreppen a telefonom. Süti.

Fent van?

Igen! Kocsiban.

Hála az égnek! Mondtad már neki?

Anyura pillantok. Magában motyog, a rádiót próbálja beállítani az őszöreg Hondánkban, amit már szinte csak a szigszalag és a remény tart össze.

Fáradtnak tűnik. Lehet, hogy még mindig fáj a feje. Vagy a számlák miatt.

Lehet, hogy munkát kéne vállalnom, besegítenem nekem is. Zacskozhatnék élelmiszert a Stop N Shop üzletben. Vagy törölgethetném az asztalokat a Cucaracha étteremben.

Még nem, pötyögöm.

Fuss neki! Le kell tépni a ragtapaszt, Tiger! Aztán kiugorhatsz a kocsiból, és estig nem kell foglalkoznod vele.

Nem válaszolok. Ennél bonyolultabb ügy lesz ez a Kai dolog.

Anyám kissé túlfélt.

Nem fog örülni, amiért Kai Hendersonnal megyek a Eugene Field emléknapi bálra. Nem arról van szó, hogy ne kedvelné a srácot, mert amúgy szereti. Bonita napközijében ismerte meg szedett-vedett kisgyerekként, akinek mindig kék-zöld volt a térde, és imádta a vajas kekset. Csak azt nem szereti, ha én... nos, ha én nem vagyok *mellette*.

– Aha! – Elvigyorodik. – Ez jó lesz.

Felhangosítja a rádiót. Újabb évekkkel ezelőtti szám, semmi új, semmi, amit én választanék. Mindig az orrát ráncolja azokra a dalokra, amiket a Sütivel közös bandánkkal, a Csorba Bölcsővel játszunk; experimentális zajzenének hívja. *Előfordulhat*, hogy miattam van „experimentális” beütése, mivel általában csak csapkodom a dobokat, de fogalmam sincs, mit csinálok. Csak azért vagyok ott, hogy Sütit támogassam, aki gyakorlatilag muzikális őstehetség. És Kait, aki mesészip, és olyan édes, ahogy a basszusgitárját pengeti, *összevont szemöldökkel*, ahogy a regényeimben mondanák.

Hirtelen rám tör az érzés, hogy anyu állandóan elnyomja a hangom, és talán ezért buknak elő belőlem a szavak.

– Kai Hendersonnal megyek az emléknapi bálra.

Amint kimondom, egyszerre bánom meg *és* élvezem. Mármost, *mit* tudna csinálni? *Tizenhat* éves vagyok. Egyszer már én is elmehetek egy bálra, mint mindenki más.

Lehalkítja a zenét.

– Mi? – kérdezi lassan. – Mióta? Mikor... történt ez?

Nagy levegőt veszek.

– Pár hete. Elhívott. Vele megyek. Nagy buli lesz. Süti is megy. Mindenki ott lesz.

– Várj! – mondja újra. – Kai? Mármost *Kai* Kai? A legénykénk, aki ki se látszik az orvosi tankönyvekből?

Felsóhajtok.

– *Igen.*

Csend. A szívem összeszorul. Tudtam. Szinte számolhatnám a másodperceket, úgyhogy meg is teszem: tíz... kilenc... nyolc...

– Nem is tudom, Tiger. Olyan hirtelen ez az egész, és még nem is beszéltünk róla. Ott van az ivászat, valószínűleg afterparti...

Félbeszakítom.

– Nem iszom, nem bulizom, nem dohányzom. Soha senki nem fogta még meg a mellem, kivéve azt a gusztustalan orvost, és szeretnék végre elmenni egy bálba, és *táncolni*, mint mindenki más. Csak *egyszer*.

– És ti... és ez... akkor most együtt jártok? *Ez* is téma már?

Érzem a tekintetét az arcomon. A nyakam elvörösödik.

– *Nem.*

Legalábbis *még* nem. Majd talán. Valamikor. Mondjuk a bál után, esetleg. Nem így működnek ezek a dolgok? Egyszer csak alakul valami? Annyit tudok, amennyit könyvekből, filmekből meg a többiektől láttam a Eugene Field bálon, meg amire emlékszem Sütivel és azzal a fiúval Sierra Vistából. Különben is, mit csinálok én anyu nélkül? Semmit. Elmegyek suliba, néha nézem a deszkásokat a Gödörben, hazajövök, olvasok...

Üldögelek a szűk kis életünkben. Csak nézek mindenki mást. Mint egy üvegbe zárt bogár.

A távolban kölykök hemzsegnek a parkolóban és a pázsiton a Eugene Field középiskola előtt. Odáig kell csak kibírnom, és hét anyu-mentes óra vár rám. A gyomrom illetlenül nagyot kordul az éhségtől. Ájulás kerülget, borzasztó levert vagyok.

Miért kell egy ilyen teljesen átlagos hülyeségnek ilyen *nehéznek* lennie?

– Ez csak egy bál – suttogom.

A szemembe könnyek gyűlnek. Viszket az orrom. Kezdem megadni magam, mint mindig. Megadtam magam, amikor anyu úgy csinált, mintha nem tudnánk kifizetni a gimnasztikát, pedig csak néhány lecke lett volna a lepukkant közösségi ház elnyűtt matracain. Megadtam magam, amikor Süti táncolni hívott, amikor sulis után sakkszak-körre járhattam volna, minden egyes alkalommal. Az egyetlen, amit valaha csinálhattam, a gördeszkázás volt, de annak is már négy éve, aztán azt is elvette tőlem.

– Elmegyek a bálla Kai Hendersonnal – jelentem ki hirtelen acélos hangon. – És nem igazán tudsz megállítani. És nem is lenne igazságos, ha megtennéd.

Anyu befordul a parkolóba, éppen csak nem üti el a hatalmas hátizsákja alatt roskadozó Mae-Lynn Carpentert. A lány gyilkos szemeket mereszt ránk, majd továbbmegy. Szerintem még sosem láttam Mae-Lynn-t mosolyogni.

– Grace – szólal meg anyám –, beszéljük meg ezt később! Ez fontos. Nem olyan apróság, mint gondolod.

A karomra teszi a kezét.

– Nem! – kiáltom, amint hozzám ér. Előtörnek a könnyeim. – *Pont* olyan apróság, mint gondolom. Krepp-papír girlandok, felturbózott puncs, nyálas zene és este valami buli. Ősidők óta ezt csinálják a kamaszok, de *én* soha. Mostanáig.

– Tiger, kérlek! – mondja, de én már kint vagyok a kocsiból, a vállamra kapom a táskám, és leszegett fejjel indulok el, hogy senki ne lássa a könnyeimet.

Amint leülök a helyemre a fakultatív órán, elkezdenek özönlenni az üzenetek, a telefonom folyamatosan zizeg a táskámban, mintha

versengene az üres gyomromban morajló káósszal. Azok a mentolos cukorkák nem értek sokat.

A zajra Lupe Hildago felkapta a fejét, mint a mesében az alvó óriás az aprócska, rémült emberek szagára.

Lupe Hildago felsóhajt. Lupe Hildago az asztallapba döfi a tűhegyes ceruzáját. Lupe Hildago lába ugrál, a bakancsa talpa a terem fekete-fehér csempés burkolatú padlóján dobol.

Hűvös tekintete először rám, majd a hátizsákomra villan. A homlokát ráncolja.

Gyors pillantásokat váltunk a három másik diákkal a padban. Tina Carillo rám néz; én Rodrigo felé fordulok; Rodrigo a tarkójára kulcsolja a kezét, és Kelsey Cameron irányába forgatja a szemét, aki nem néz senkire, mert épp a saját tükörképével van elfoglalva a telefonja képernyőjén, felszegett fejjel szelfit készít.

Lupe az asztal lapján kopogtatja a ceruzáját. Jobbra billenti a fejét. Balra billenti a fejét. Selymes fekete lófarka a hátán táncol.

Ez a jele annak, hogy készül beleállni valakibe. Lupe egyedül a softballpályán képes koncentrálni. Végzős, jövő ősszel teljes körű ösztöndíjjal kezd az Arizonai Egyetemen. Olyan gyors és erős labdákat dob, hogy a pletyka szerint az elkapója, Mercy Quintero a meccsek után órákig jegeli a kezét. Az egyenes labdája lenyűgöző precizitással találja el a gyanútlan flagstaffi lányok puha gyomrát.

Lupe Hildago olyan tehetséges softballjátékos, mintha ő lenne az egyetlen a csapatban. Mármint tudom, hogy *láttam* már más lányokat is magasra kötött lófarokkal, csíkos térdzokniban ténferegni a Eugene Field folyosóin meccsnapokon, a fekete-szürke egyenmezük kigombolva lobog utánuk, alatta a meccsnapi pólójukon a helyre fehér róka, a csapat kabalája a *Zorros* felirat köré tekeredik, de ha az életem múlna rajta, akkor sem tudnám megmondani, kik azok.

Lupe Hildago egyszemélyes napfogyatkozás. Lélegzetelállító árnyékként vetül rá mindenre, és bár tudod, hogy fájni fog, mégis muszáj odanézned.

És én véletlenül oda is nézek.

A szívem egy pillanat alatt a cipőmig zuhan. Az ostoba, retkes fehér Vans cipőmig, amire filctollal csillagokat, holdakat meg egy picike félbetört bölcsőt rajzoltam a bandánk tiszteletére.

Lupe csillogó szeme tetőtől talpig végigszánt rajtam. Ösztönösen összefonom a karom a mellkasom előtt. Sosem lehet tudni, hogy mikor kezd általában egy srác, de időnként egy lány a melleiden poénkodni.

Gyönyörű alakod van, mondja mindig anyám. *Húzd ki magad!*

Neki könnyű mondani. *Neki* olyan mellei vannak, mint két kis felfordított teáscsésze, diszkrét és elegáns.

Kilakoltatom az anyámat a fejemből. A reggeli vitánk után a kocsi-ban valahogy nem érzem magam olyan győzedelmesnek vagy hősie-snek, mint szeretném.

Mostanra leginkább émelygek, éhes vagyok, és egy kicsit félek. Elhatározom, hogy ma már nem gondolok többet anyura.

Erre a végszóra újra vibrálni kezd a telefonom. Mintha anyám érezné, hogy sniccerrel próbálom kivágni a napomból.

Nem hiszem el, hogy muszáj tizenhatmillió idegtépő, naptönkretevő dolognak történnie egyszerre.

Némán próbálom szuggerálni Ms. Perez-t, hogy fejezze be a szösz-mötölést a terem elejében, és *kezdje* végre el az órát, de makacsul nem hajlandó észrevenni a pokolvihart, ami épp készül rám szabadulni, és csak rendezgeti tovább a papírjait az asztalánál.

– Kezdődik – motyogja Tina Carillo, és felém nézve vállat von.

Lupe végez a felméréssel, és felmordul.

– Rajtad meg mi a *rák* van már megint?

Az izmaim megfeszülnek. Lupe azóta megszállottan lovagol a ruháim forrásán és kinézetén, amióta harmadikban krumplipürét kent a Hello Kitty pólómra a Thunder Park általánosban.

– Kretén macska – mondta akkor. – Hülye póló.

Mellettem Rodrigo felhorkant, és előhúzza a telefonját.

– Mégis ki a francnak képzeled magad? Valami elcseszett Stevie Nicks akarsz lenni?

Megeshet, hogy nem ismered a hetvenes évek aranyló zenei istennőjének a munkásságát, aki a Fleetwood Mac elnevezésű, igen furcsa együttest is inspirálta, az egyik legkülönösebb, szinte túlvilági énekest, aki tizenöt centis magas sarkújában, több réteg bársonyban, csillogó szájfénnyel, csillámporfelhőben valaha átlebegett a színpadon, de itt a gatyarohasztó Arizonában, az aranyhajú hercegnőnk szülőhazájában *mindenki* ismeri Stevie-t.

Lupe két ujjá közé csippenti a strasszkövekkel kirakott unikornisos pólóm szélét, és az arcomba hajol. A sminkje tökéletesen simul a bőrére, a szemhéjtus fekete szárnyként húzódik a halántéka felé.

– Hallod? – leheli. Valahol a szájában rágó pukkan. – Ez így... *nem*.

Körülöttünk kuncogás hallatszik. Az egyik lány, akinek sosem jut eszembe a neve, de mindig úgy néz ki, mint aki citromba harapott, gyors fotót lő rólam.

Nagyszerű, most már világszerte röhöghetnek rajtam: #gyík #hangyás #gimibolondja #lúzerkornis

Az arcomat előnti a forróság, és tudom, hogy mindenki azonnal látja. Nem leplezem túl jól, ha elpirulok, zavarba jövök vagy ki vagyok akadva valamin. Anyu azt szokta mondani, hogy „szenvedélyesen élek”, de persze az anyám miatt cikiznek reggel 7:25-kor a Eugene Field középiskola 29. termében az arizonai Mesa Lunában.

Mindennap úgy megyek suliba, mintha egy Grateful Dead-koncerten próbálnám megszerezni a csodajegyet, és ha nem tudod, hogy ez mit jelent, keress rá; egy rakás zavarodott fazont fogsz látni batikolt pólóban és csengettyűs szegélyű bársonyszoknyában, akiknek minden vágya megnézni egy csapat betépett, koszos pólót és lyukas farmert viselő fickót, akik azóta nem mostak haját, hogy a hatvanas években elkezdték ezt az egész marhaságot. A ruhatáram ősrégi zenekaros pólókból, a már említett hippiszoknyákból, férfinadrágokból, régi zakókból és néha egy-egy kézzel kötött sálból áll, anyám szavaival élve a „drámai hatásért”.

Lupéről a ruháimra nézek. Még a *ruháimat* sem választhatom ki magamnak.

A telefonom megint rezeg. Ösztönösen belerúgok a táskámba, mintha ezzel megállíthatnám akár a zizegést, akár az anyámat.

Lupe a fejét csóválja.

– Ó, anyuci ellenőrzi, hogy jól vagy-e?

Olyan hangot ad, mintha azt mondaná, *Mm-mm-mm-noooo*, közben felemeli a kezét, és legyint. Kelsey Cameron felnevet. Szúrós pillantást vetek rá, mivel kisebb árulásnak érzem. Nem vagyunk barátok – Süti az egyetlen barátnőm –, de akkor is! *Együtt* ülünk ebben a padban a Lupe Hildago névre hallgató démonnal. Ez azért *valamit* csak számít.

Bocsi, tátozja Kelsey.

Lupe felsóhajt, és felém int a kezével.

– Nem tudok mellette ülni. Mi van, ha fertőző? Ráragad erre? – Végigsimít a testén, mintha valami tévés vetélkedő műsorvezetője lenne. Lupe Hildago gonosz és gyönyörű, és bár egyszerű fehér póló, fekete farmer és a bakancsa van rajta, ragyogó, veszedelmes istennőnek tűnik.

Egyszerűen nem értem, hogyan lehet két lány ugyanúgy kamasz, miközben az egyik olyan felnőttnek, járatosnak, szexinek tűnik, a másik, *én*, meg olyan, mint a keletlen térsza.

Mintha küldtek volna valami értesítést, ami csak néhány lányhoz jutott el.

Felpillantok. Mae-Lynn Carpenter előttem ül egy másik padban, mélyen a fülete fölé hajol, szórakozottan rágcsálja egy ceruza végét. A felsője hátul felcsúszott, a nadrágja felett kilátszik a sápadt bőre. Mellette két lány a hófehér alsóneműjén vihog, ahogy kikandikál a nadrágja gumis dereka alól.

Az olyan lányok, mint Mae-Lynn meg én biztosan nem kapták meg az értesítést.

Érzem, hogy könnyek gyűlnek a szemembe, mert Lupénak sikerült mindenkinek a figyelmét ránk vonnia, kivéve persze Ms. Perez, aki épp a táblára ír valamit.

Ha Süti itt volna, most biztos lenne valami epés megjegyzése, de nincs itt, és napjában vagy ezerszer, amikor ilyen helyzetbe kerülök, azon gondolkodom, *Mit tenne Süti?*, és többször viccelődök azzal, hogy nekem is kéne egy olyan karkötő, csak WWJD¹ helyett WWSD lenne rajta, de Süti csak nevet rajtam.

– Csak többet kellene kiabálnod – mondja ilyenkor. – Szájalj vissza! Legyél méltó a nevedre!

Sütit mindenki szereti. Sütiért mindenki odavan. Száznolcvan centi szintiszta menőség, bátorság és Leia hercegnős kontyba csavart fekete-lila haj. Vérbeli roksztáralapanyag, és kizárólag neki köszönhetem, hogy a Eugene Field középiskola Sivárlétráján nem száműztek még teljesen a Senki Földjére.

¹ WWJD: What Would Jesus Do? (Mit tenne Jézus?) feliratú, népszerű vallásos karkötő.

Ismét Mae-Lynn Carpenter felé nézek. Ő van a Gimis Sivárlétra utolsó fokán. Valószínűleg egyszerűbb lenne róla elnevezni.

Mae-Lynn rózsaszín, kiscicás pulcsit visel. A cicának rendesen szőre van, a nyakában dombornyomott gyöngysor. Nagyot nyelek. Legalább ennyire mélyen nem vagyok. Lehet, hogy strasszos az unikornisom, de legalább nem *szőrös*.

Meggazítom a pólóm, hogy annyira ne csússzon fel a hasamon. Lupe rosszállóan cicceg.

A telefonom megint vibrál. A gyomrom megkordul. Lupe kíváncsian néz le a táskámra.

– Mégis *mi* ennyire fontos? A kicsi lányka otthon felejtette az eb...

– *Lupe* Hildago és *Tiger* Tolliver, *hajlandók* ma tanulni is, vagy *mindkettejüket* leküldjem Ortiz igazgatóhoz?

Na, végre. Ms. Perez hangja zengve érkezik a terem elejéről. Azonnal hallani a pad alá csúsztatott telefonokat, a sminkes táskák cipzáráját, a krákogást. Ha egyszer nekiindul, Ms. Perez *nem* szarozik, még a tanév vége előtt egy hónappal sem.

Lupe felszege a fejét, a lófarka csak úgy lobog, és a tábla felé nézve hátat fordít nekem. A pólója ráfeszül a lapockájára, mintha szárnyakat rejtegetne a textil alatt.

Lupe Hildago olyan gyönyörű, hogy fáj ránézni, ezért inkább felpillantok az órára a falon, és elkezdem a visszaszámlálást bioszig és Kai Hendersonig.

KAI HENDERSON OLYAN LELKESEN OLVASSA a *Világunk és te* tankönyvet, mintha fizetnék érte, amikor becsusszanok mellé a rozoga székre bioszórán. „A homloka ráncba szökött”, ahogy a könyvekben mondanák, amiket tavaly ősszel irodalmon olvastunk. Egy rakás menő új szót tanultam azon az órán, mint a *kvaterkázik*, *csapodár* meg *zabrá*l.

Én bezzeg egész évben szinte ki sem nyitottam a bioszönyvet. Nem szokásom megbukni vagy lógni, de csillagos ötös fajta lány sem vagyok.

Kai Hendersont nyolcéves korunk óta ismerem, és semmi probléma nem volt tavaly novemberig, amikor ugyanebben a teremben, ugyanezen a csálé széken ültem mellette, ugyanebből a hülye tankönyvből magyarázott nekem valamit, és valahol az *epikardium* meg a *miokardium* között hirtelen felnézett, összeakadt a tekintetünk, és akkor *megettörtént*.

Amikor azt mondom, *megettörtént*, azt úgy értem, *MEGETTÖRTÉNT*. Amiről könyvekben olvasol vagy amit filmekben látsz. Mindig azt hittem, valami érzelgős kell hozzá, mint mondjuk holdfény. Vagy

véletlenül egymáshoz érő ujjak a pattogatott kukoricás kosárban egy zsúfolt moziateremben, vajas bőr a vajas bőrön.

Arra határozottan *nem* számítottam, hogy egy biológialaborban fog megtörténni, ami még mindig a pár nappal korábban boncolt tehén-szemgolyóktól bűzlött. A tehén szemgolyója meglepően ruganyos, és tele van folyadékkal, ami aztán mindenhová szétspriccel. Ha esetleg nem tudta volna.

De megtörtént. *Valami* történt, amikor a szemébe néztem. Hirtelen már nem simán *barna* volt, hanem szinte drágakőszerű, egészen megbabonázó *mélybarna árnyalat, káprázatos arany tónusokkal*. Hirtelen már nem sajnáltam az álla vonalát tarkító pattanások miatt, hanem gyengédséget láttam benne, és meg akartam *érinteni*. Addig nem is vettem észre, hogy az utóbbi évben mintha megemberesedett volna, nem nagyon, csak egy kicsit, hogy már kevésbé hasonlított egy meghajlított szívószálra.

– Elég menő cucc a szív, nem? Mint valami nagyon fura, de gyönyörű motor – mondta, a leheletén halványan érződött a mentolos fogkrém, és elégedetten mosolygott. A tanulás Kainak a boldogság szigete.

A meleg lehelete az arcomon táncolt, és uram irgalmazz, hirtelen meg akartam *kószolni*. Mármost egészen komoly gondolataim lettek az ajkáról, és abban a három másodpercben az egész világom darabokra robbant.

És abba remeg bele a térdem igazán, hogy ő is elkezdett így érezni, mert ezután kicsit megváltoztak közöttünk a dolgok. Például valahogy elcsendesedett, akárhányszor Süti kiment a garázsból a Csorba Bölcső próbái alatt. Hirtelen mélyen elmerült az erősítője állítgatásában, mintha legalábbis *tudná*, hogyan kell beállítani, mert *nem* tudja, az akkordokra is alig emlékszik, amiket Süti folyton odalök neki, én

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

meg csak ültem ott a dobok mögött, a dobverővel a bőrt bökdös-tem, és igyekeztem nem elpirulni, ahogy Kai mindenhová nézett, csak rám nem.

És amikor hazakísér a Gödörből abban a különleges, kora esti csendességben, amikor csak néhány prérifarkas vonyít valahol a távolban? És amikor a kezünk időnként kicsit egymáshoz ér? Szinte biztosan tudom, hogy *ő* is azt gondolja, amit *én* gondolok, de mindketten, ahogy Süti mostanában tájékoztatni szokott, „beszarik” vagyunk.

Süti szerint: „Nincs is jobb jelölt az első csókodra, mint az egyik legjobb barátod, nem? *Tudod*, hogy jó arc, *tudod*, hogy semmi sötét vagy para nincs a *Kai ismertető filmjében*, miért ne dőlhetnél hátra és élvezhetnéd?”

Süti múlt héten még magunkra is hagyott minket a kanapéján azzal, hogy meg kell locsolnia az anyukája virágait, mi meg hirtelen egyedül maradtunk, és a kanapét elsodorta a pánik hulláma. Eszméletlen meleg volt, nem sokkal korábban a Gödörben üldögélve alaposan leizzadtunk, miközben néztük a deszkásokat. Hideg, szőlős üdítővel teli poharat szorongattunk a kezünkben. Úgy tűnt, órák teltek el, amíg Kai előrehajolt, a poharát letette a földre, majd hátra-dőlve megszólalt:

– Szóval...

A leheletén az üdítő cukros illata érződött. Helyénvalónak tűnt, hogy az első csókom édes és tökéletes legyen. Olyan hangosan kalapált a szívem, hogy a saját gondolataimat is alig hallottam.

Aztán berontott Süti nagybátyja, Connor, felrúgta Kai poharát, és fűtől ködös tekintettel lezuhant mellé a kanapéra, a zoknis lába a lassan szétterülő, lila üdítőtöcsében pihent.

Először a tévére, majd ránk pislogott, végül azt mondta: